

Årets priser i OKS

Masser af solide overraskelser blandt årets vindere

Alle der var på stadion – eller inden for tre kilometers radius – vil nikke enigt til valget af ”Årets mest sindssyge udbrud”. Den sorte sheik, den nye målkonge på Okson Park, Abdi, skreg sine lunger i stykker, da han nettede mod Næsby i dét, der ifølge Bo Sundahl, var én af årets vigtigste kampe. En jubelseance, der ikke er set magen til, siden Johnny Logan for anden gang vandt det internationale Melodi Grand Prix. Næsten halvandet minuts fejring fik de måbende tilskuere til at tro, at det skyldes afslutningen på selveste Ramadanen.

At fejre et mål kan måske ikke klandres for at være en hjerneblødning. Det kan det derimod, når man i sin debutkamp for førsteholdet får to ostemadder serveret inden for 10 minutter. Eirik Bremnes beviste endnu engang, at nordmænd ind imellem brænder sammen som oliefelter i Nordsøen. I Eiriks natur fik han naturligvis både et kort for en vild tackling og brok. Som Asterix ville have sagt: ”De er gale, de nordmænd”.

Det skulle ikke være den eneste ”hæder”, som blev Eirik forundt. I kategorien ”Årets Tøfting” var han en sikker vinder. Enhver, der har fået tatoveret Eiriks knopper på indersiden af låret ved hvorfor. Galskab er kun et fattigt ord, når al fornuft fordamper på græsset.

Når det går galt, så ender man på briksen. Og der herskede åbenbart ikke tvivl om, hvem der var ”Årets briks”. Kim Sørensen, der som en anden Samson har ladet lokkerne falde, har tilbragt så mange timer i Sussis varetægt, at man begyndte at få bange anelser for, om at tøsebarnet havde brudt fysioterapeuternes æreskodeks om aldrig at massere klunker og lægmuskulatur på samme tid.

Helt ufatteligt blev det ikke Kim Sørensen, der løb med titlen ”Årets Citron”. Med en enkelt stemme mere blev det Henrik Freund, der måske i kraft af alderens trykken har etableret en markant evne til at se det værste i enhver situation og tilsyneladende frygte det værste udfald af hver eneste kamp. Desuden blev Freund fremhævet for sine fæle, skruede spark, som eliminerer enhver modstand i firkanterne til opvarmning.

I forlængelse til firkanterne – og her snakkes der ikke om noget som Sørfonden, Kenneth Rasmussen og Jess har været en del af – fik Thomas Johansen æren af at blive årets ”5 mod 2'er” for sin evige kværulere og evne til at benægte ethvert boldtab, konsekvent undgå at tage armbøjninger, selv om samtlige medspillere tydelig kunne huske, at det netop var Johansen, der endte blandt de sidste to i midten, og bitche om det resten af træningspasset.

Et godt forsvar skal der til, når man spiller foran Simon ”Årets drop” Staun. Der bliver snakket om årets anti-detajle endnu på Okson Park mod Vindinge, hvor der stod 0-1 efter

blot 46 sekunder. Et nærmest breakdanceragtigt move betød, at keeperen som Keanu Reeves i The Matrix formåede at undvige bolden. Til stor glæde for træner Svend Aage, der på vej på banen havde indprentet målmanden, at det var vigtigt, han netop den dag stod en fejlfri kamp. Senere scorede Staun dog på straffe til 7-1. Desværre ikke nok til at glemme kampens indledning.

Efter sådan en dukkert er man ikke arrogant. Slet ikke så arrogant som Røjskjær, der i tæt kapløb mod Rasmus Fabricious blev "Årets mest arrogante OKS'er". En titel som Røjs med sikkerhed vil nyde de kommende uger, hvor han skal boltre sig i colombianske damer og narko i stride strømme. Det eneste positive i den pris er naturligvis, at Røjs har sikret sig den gennem sit indædte had og konstante fokus på mobning af de norske "jenter".

Manglende arrogance er der at spore hos Jess "Mr. Mengers" Henriksen, der som "Årets trænersøn" ikke har skullet ofre sig til træning, da godt kammeratskab og holden i hånd med trænerstaben har sikret ham kampe på førsteholdet. Måske forsyner han dem med kaffe under bordet?

Rasmus Fabricious har været nomineret i mange kategorier, men det skulle vise sig, at han steg til tops i en uventet kategori. Det blev nemlig "Årets slendrian", som kommer til at forfølge ham i den kommende sæson, fordi han næsten konsekvent dukker for sent op til træning med helt tåbelige undskyldninger i ærmet. Mange havde eller på forhånd sat penge på Kyed formerly known as Keeper, der har en ufattelig evne til at komme to minutter før start og alligevel nå det. Selv samme Kyed udtaler, at den primære årsag til, at han nu smider handskerne på hylden er, at så kan møde op til træning blot ét minut før og alligevel nå det til tiden.

I en af de mest prestigefyldte kategorier var Nikolaj "Jeg bruger aldrig beskyttelse – heller ikke benskiner" på forhånd sikker på egen sejr. Men højt at flyve – dybt at falde. Han blev end ikke nomineret i kategorien "Årets playboy", hvor hele tre fyre med kærester udgjorde favoritfeltet. En oplysning som nok ikke skal offentliggøres. Foran model-Rasmus, der har flere netprofiler end de fleste Arto-brugere og Kim Sørensen, der har en svaghed for negere med "bab-kogler-læber" kom ingen mindre end Fyens Stiftstidendes popstjerne Simon Staun, der nu kan se frem til at betale de 125.000 tilbage for tv-kampagnen, der sikrede ham 15 minutters berømmelse og så absolut intet fremmed fiske.

En næsten lige så fornem pris gik til Henrik Jager, der på trods af sin leopard-hurtighed og iskolde indlæg er "Årets nervevrag". Manden er jo også kun et kid, så når rutinen kommer og håret måske vender tilbage, er der ingen grænser for, hvilken kategori han kan begå sig i. På nær efterfølgende kategori, hvor der ingen konkurrence var.

Xxxxxxx (censureret / bs) fik som den eneste til bødekaskefesten samtlige stemmer i en kategori. "Årets Otto Brandenburg" kom i hus efter en på flere måder våd bytur i København, hvor xxxxxx (censureret / bs) og han havde mere end godt gang i to chokoladepiger på Hovedbanegården. Xxxxxx (censureret / bs) drømmer stadig om deres

fyldige læber, mens han synger ”Når en sailor går i land, så ved man aldrig, hvad der kan ske?”

Om det er de to negertøser Svend Aage har tænkt på i forbindelse med ”Årets kommentar” vides ikke. Men ”Dæmp den – spil den!” kunne i hvert fald være uhyggeligt passende, hvis man ser xxxxxx (censureret / bs) foran to hungrende udlejningtøser, der tilsammen kun har fire hænder, hvilket jo slet ikke er nok til xxxxxx (censureret / bs) dommedagslinjeflagstang. Under alle omstændigheder har serie 1 spillet allerbedst, når de har lyttet til Svend Aages mantra, så hans filosofi om ikke at gøre det sværere, end det er, har i hvert fald vist sig at være værd at lytte på. Hvilket en næroprykningsoplevelse bevidner.

Sidste og på ingen måder mindst betydningsfulde pris gik til Sune ”Slow Motion” Hansen, der er så flink, at man helt glemmer den manglende accelerationsevne. ”Årets rareste mand” er måske den fineste af alle titler. Den scorer ikke mange mål – men smil og kammeratskab er også en elementær ingrediens både på træningsbanen og i omklædningsrummet.

Hele listen vil naturligvis kunne læses på storskærmen ved Fyens Stiftstidende i de næste par uger.

Redaktionen fralægger sig ethvert juridisk ansvar. (SS)